

hun nu den bortrullende Droske, indtil den forsvandt om Hjørnet ved Store Kongensgade.

Da Per et Par Timer senere kom hjem og læste Jakobes Brev, smilte han selvtilfreds. Kuren syntes altsaa at være probat — tænkte han. Men det var for tidligt at vise Eftergivenhed. Der maatte endnu en Tid køres med Gaddebidsel!

Om Eftermiddagen gik Jakobe to Gange ud ad Stationsvejen paa Tider, da der ventedes Tog fra København. Da hun for anden Gang vendte skuffet tilbage, fandt hun paa sit Værelse et Telegram, hvori Per paa sin sædvanlige Vis kort beklagede, at han heller ikke denne Aften saae sig i Stand til at komme til „Skovbakken“.

Hun blev staaende med Telegrammet i Haanden og grundede. „Her stikker noget under,“ — sagde hun pludselig højt til sig selv. Det kunde umuligt være Arbejde, der saaledes Aften efter Aften bandt ham til Byen.

Hun var bleven meget bleg. Var maaske alt forbi? — tænkte hun. Havde hun mistet ham? . . . Nej, nej! Det maatte ikke ske! Hun vilde skrive til ham. Hun vilde tilstaa alt, forklare ham det hele og bede ham om Tilgivelse for sin Mistro og Kulde.

Hun satte sig ned og trykkede Hovedet mellem sine Hænder for at samle sig. Ja, hun kunde ikke slippe ham! Hun maatte vinde ham tilbage, om hun saa skulde trygle ham paa sine Knæ.

I det samme aabnedes Døren paaklem, og Søsteren Rosalie stak Hovedet ind.

„Jeg skulde bede Dig kigge ned. Der er kommen en Herre.“

Eybert! — foer det med Angst igennem hende. Hendes gamle Frier var igen begyndt at vise